

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр

БРОЙ 5. У Новоме Саду, 7. Фебруара 1861. **ГОД. IV.**

Изясненіе црквєныхъ пѣсама.

На празникъ Срѣшенія Господиѣгъ.

Тропарь. Радѣйсѧ благодатнаѧ Богородице Дѣво.

— Радуйсе благодатна Богородице Дѣво. —

изъ тебе бо козѣмъ солнце правды Христосъ Богъ нашъ, просвѣщалаи сѣщїѧ ко тмѣ. — ерѣ изъ тебе засїѧ сунце правде Христосъ Богъ нашъ, кои обасѧва оне што су у тами.

веселиса и ты старче праведный прїемый ко шбатїѧ скободителя дѣшз нашихъ дарѣющаго намъ воскресенїе. — весели се и ты старче праведный, кои си узео у наручїѧ ослободителя душа' нашихъ, кои даруе нама ускренуѣе. — Кои е то праведный старецъ што се овде споминѣ? Кои ми знаде нѣговиу молитву? Кажи ми зашто светкуемо мы Сретенїе! — Приповѣди повѣсть о томъ како су родители Иисуса у храмъ божїи у четресетый данъ после роѣненя однели! Зашто се Иисусъ называ ослободителѣмъ нашихъ душа'? Зашто се каже да е онъ нама дао воскресенїе?

Кондакъ. Оутрѣбъ дѣвичѣ шквативый рождествомъ твоимъ. Ты Христе Спасителю, кои си утробу дѣве Марїе осветио своимъ роѣнѣмъ.

и рѣцѣ Симешни благословикий ѧкоже подобаше. — и кои си руке Сїмеонове благословио, као што е пристояло.

предваривъ и нынѣ спаслз еси насъ Христе Боже. — предтекавши и сада спасао си насъ Христе Боже.

но оумири ко бранехъ жителство. — но умири одъ ратова државу. Дай земљи и народу миръ. и оукрѣпи Императора нашего Франца Іосифа Перваго. — и укрепи цара нашего Франца Іосифа Првога.

Егоже возлюбилъ еси, едине человекѣколюбче. — когва си вазлюбилъ, ты единый человекѣколюбче.

О п о ш е н е.

Духовной младежи.)*

1. Старайсе да будешь не само добаръ человекъ, кои све по савести ради, него буди іоштъ и прави христианинъ, точный извршитель евангелске заповести. Ты си искупльнъ божественомъ крвлю Христа Спасителя; облачи се дакле у новаго человека, кои е сазданъ по Богу у правди, и у светиньи истине. (Ефес. 4, 29.)

2. Сазнавай, и осеѣай у себи осимъ Божиѣга закона, другій грѣховный законъ, (Рим. 7. 23.), кои се у нами налази у слѣдъ првороднога грѣха. Старайсе, колко е могуће противити се своимъ рѣавымъ наклоностима; бежи одъ сваке примаме на грехъ; слаби у себи све грешне намере, другчие ты неѣнешъ быти достоянъ ни христианскога имена „Иже хоцетъ по мнѣ ити да ѿвержетъ се и возметъ крестъ свой и по мнѣ градетъ.“ говори спаситель. (Мар. 8. 34.)

3. Имай свагда у срдцу пламтеѣу любовь к' Богу, и искрено люби свое ближнѣ. Любовь к' Богу и бли-

*) Ове опомене изваѣене су изъ христианскогъ чтення С. П. Б. год. 1858. месецъ Априль. Изъ нѣи ѣе свако увидити у каквомъ се духу тамо богословци воспитаваю. Готово све ове опомене важе и за сву децу особито старию; добро бы было кадъ бы се по нѣима наша младежь у общте а особито приравници звания учительскогъ и богословци владали.

жнѣму докажи твоимъ делима, твоимъ говоромъ и твоимъ мыслима. „Люби Господа Бога свога свимъ срдцемъ своимъ, взомъ душою своимъ и свима мыслима своима, и ближнѣга твога као самъ себе.“ То е заповестъ Господа нашегъ. (Мат. 22. 37—40. Лук. 10. 27.)

4. Живи непрестано у заедници съ Богомъ, имай свагда у срдцу Господа Исуса Христа, проси одъ нѣга благослова и благодетне помоћи при свакомъ послу твоѣмъ. Ёрь самъ Спаситель говори: „Безз мене неможете творити ничесоже; и иже бѣдетъ ко мнѣ и азъ вз немъ той сотворитъ плодъ много. (Іоан. 15. 5.)

5. Сеѣай се свагда твога определена. Ты се приправляшъ да будешъ православный свештеникъ и у свима своимъ околностима тако се владай, да се достойнымъ покажешъ високогъ званія тогъ и да га кадаръ будешъ одправляти.

6. Изучи земальскій животъ Спасителѣвъ, и угледай се на нѣга, па се по нѣму владай. Знашъ да е онъ на тайной вечери апостолима, и преко нѣи свима нама рекао: „Образи дахъ камъ да икоже азъ сотворихъ камъ, и вы творите.“ т. е. я вамъ дадохъ угледъ да и вы тако чините, као што я вама учинихъ.“ (Іоан. 13. 15.)

7. Као питомецъ христянске мудрости држи у срдцу страхъ Божїи, кои е почетакъ премудрости, т. е. бойсе оскорбити благога Бога радећи што нѣму ние угодно. Знай, и сеѣай се да е Богъ на свакомъ месту, да онъ види сва дела и саме тайне умишляе срдца твогъ, и кадъ годъ бы захтео зло какво дело учинити, опомени се праведнога Іосифа и съ нѣиме рець: „Како сотворю глаголъ сей злый и согрѣшъ предъ Господемъ. т. е. Како да учинимъ ово зло дело, и сагрешимъ предъ Богомъ.“ (Быт. 39. 9.)

8. Одъ ране младости навикнисе свето хранити

заповести Божие и уставе свете православне католичке и апостолске цркве наше. Ты си наумио бити стражаръ закона Божиегъ. Чувай се дакле, да ты, кои ѣшь временомъ другима проповедати, самъ непотребанъ, неваляю небудеши. (I. Кор. 9. 27.)

9. Као духовный воспитаникъ, старай се да воспитавашъ у себи любовь к' духовномъ животу, упражнявайсе у посту, молитви, чтаню слова Божиегъ, и са земальскимъ благама пользуйсе поумно, благоразумно, и опрезно.

10. За цело време свога воспитания, ни за еданъ тиль часакъ незабравляй, да си ты иошти воспитаникъ, па се зато свагда и свагда труди да се изобразиши за свое будуће звание, а твое цело владанъ нека буде таково, какво се пристои добровоспитаноме младићу.

11. Люби свету православному веру, и буди готовъ за ню и самъ животъ свой положить. Труди се да сазнаши сву науку и све заповести нѣне, примай ту науку и те заповести съ побожношћу и храни ихъ твердо и верно.

12. Молитва ѣе бити дело твоего живота; она ѣе пратити све раднъ твоегъ будућегъ служеня. Зато особито люби свету молитву; све веѣма и веѣма упражнявай се у нѣой; сердце твое нека се навикава често и радо Богу се молити, да бы могао готовъ бити у свако време, и кадъ годъ устреба Богу се молити.

13. Свако утро и свако вече е' побожношћу и са сакрушенымъ сердцемъ свршуй ютренъ и вечернъ молитве, што се у Зборнику налазе. Тымъ ѣеши долати у заедницу съ Богомъ коме се молиши, и са светимъ отцима, кои зарадъ ваеъ саставише те красне молитве. После овыхъ молитава, моли Бога на обашка за собствене потребе и нужде, своимъ речма и сердчанымъ удисаима.

14. Молећи Бога за спасение свое душе, уедно молисе свайй давъ за благостанъ свогъ любезногъ отачаства, за здравлѣ и спасение цара землѣ господара, за светогъ патриарха, за православне архиереи, а особито за областнога епископа, за свога духовногъ отца (пароха), за родителя, учителѣ, сроднике, добротворе, за приятелѣ и знанце: молисе такоже и за оне люде кои теби пакосте и неприятелю; ако и та-ввыхъ има.

15. Ове молитве изговарай своимъ простимъ изъ срдца извируѣимъ речма. На примѣръ, пошто си прочитао молитве изъ Зборника а ты говори: „Господе даруй миръ, среѣу и свако добро моме любезномъ отачаству. Спаси Господе и помилуй нашего пресветлога цара и отца отачаства, и сахрани га на многа лѣта. Спаси Господе и помилуй св. патриарха, светый архиерейскій зборъ, и нашегъ преосвещенногъ архиерея, и сахрани ихъ на многая лѣта. После спомини учителя, добротворе и родителя свое. —

16. Ако се (у духовномъ семеништу) сви заедно Богу молите, то, споминюѣи отачаство и цара, валя да одпоете „Спаси Господи люди твоа,“ а кратке молитве за цара и духовну власть у томъ случаю валя да еданъ одреѣный младиѣъ чита на гласъ а сви други у себи. После сваке ове молитве валя се прекрестити и поклонити.

17. Моли се сваки данъ и за покойнике, кои су теби по сродству, по добротворству, или по другимъ каквимъ отношенияма близки были, и то овако: Оупоккой Господи оу царствѣ небесномъ раба твога, рекавши му име, и учинивши за нѣга поклоненѣ.

18. Моли се Богу и за покойне твои духовне и светске учителѣ, и за упокой душе преминувшихъ основателя онога заведения у комъ се воспитавашъ.

19. Кадъ си безъ посла, а незнашъ чимъ бы се

www.полезно забавляти могао, а ты, — да ти недођу у главу суетне и праздне мысли, повторавай у души често ону молитву: „Господи помилѡй,“ или кратку молитву ка Господу Иисусу размишляњѣмъ о нѣговој любви према роду човечіемъ.

(Наставиће се.)

Методичный поступаѣъ

при предаваню некихъ предмета' изъ првогъ одсека друге
Езикословне Читанке.

Првый одсекъ друге езикословне Читанке садржи у себи приповедке, неколико песмица' и изреченія. Предмети тиѣ представляю човека у отношењу према Богу, према ближњима, и према природи. У њима се у најлепшемъ виду излажу добродѣтели, а погрешке човечіе и заблуђеня се у сходно употребљѣнымъ примерима изобличую, а све за то да се деца зарана усаветую, и да се одъ таковыхъ заблуђеня клоне и чуваю. Будући да су песмице те преводи, то се само неке, кое су најзгодниѣ испале, и кое са приповедкама у неразривномъ саюзу стое у нашимъ школама употребити могу, а остале се мораю изоставити. Изреченія пакъ морална, т. е. сентенције као што су оне на брсю 12. 14. 20. и 34. кодъ насъ се узъ дотичне приповедке повтораваю, а научити се имаю у часовима одређенима за казовно пытањѣ.

Бр. 1. *Све съ Богомъ.*

На првомъ листу друге езикословне Читанке стое ови стихови:

„Съ Богомъ починѣмъ посао,

Да бы ми Богъ помођъ дао.

Ако Богъ ми непоможе,

Напредно ми быт' неможе.“

Човечие дело само онда напредка имати може, ако се у име Божије и съ Божиимъ благословомъ започне, и съ нѣговомъ помоћи продужуе, и свршув. И школки посао има се започети с' Божиомъ помоћи. Бога смо дужни призивати у почетку свакогъ школскогъ посла, и на нѣгову се помоћъ све еднако ослањати морамо, ако желимо да намъ Богъ радню нашу благослови. То е узрокъ што се с' овимъ предметомъ наша друга езыкословна Читанка започивѣ.

Предметъ овај читаю деца, а учитель ихъ укратко опомене, шта чине люди кадъ полазе на путъ, кадъ починю орати, сеяти, ил' кадъ се ма' каквогъ другогъ посла лате. Нашъ народъ има красни обичай да при почетку свакога посла и предузећа рекне: „Боже помози! Аво Богъ да! У име Божије! Спаси Богъ!“ Овај краснѣй обичай треба да учитель у школу уведе, и на нѣга децу своју у данимъ приликама навикне. Овде се могу ова пытања децы дати: Кадъ почивѣмо мы посао съ Богомъ? (Кадъ Бога найпре за помоћъ молимо?) Шта дакле значе те речи съ Богомъ почивѣмъ посао? Зашто мы почивѣмо съ Богомъ посао? (Да бы намъ Богъ помоћъ дао). Како намъ дае Богъ своју помоћъ? Како помогне Богъ, да ѣакъ научи своју лекцију? Како помогне Богъ да землѣдѣлчевъ усевъ изникне и нарасте? Ёсмо ли и мы люди дужни еданъ другоме помагати? Шта бы ты радио, кадъ бы имао два добра пера, а твой другъ небы имао ни еднога? Шта раде добри суседи, кадъ е у селу ватра? Ал' можемо ли мы свакоме човеку, кои е у нужди помоћи? Ко е кадаръ свагда и свакоме помоћи? (само еданъ Богъ). Шта намъ све дае благій Богъ? Кадъ ты штогодъ одъ кога иштешъ, морашъ га молити? Треба ли се и Богу молити? Зашто? Вы желите да сте васъ данъ здрави и весели; шта дакле морате свако ютро радити? Шта ради путникъ кадъ се на путъ креће?

Шта ради ратаръ кадъ хоће да повуче прву бразду? Мы дакле треба да сваки посао с' молитвомъ к' Богу започинѣмо. Тако насъ учи и ова наша Читанка у којој е на првомъ листу написано: „Све сѣ Богомъ.“

Бр. 2. Трудъ и у нѣму постоянство.

У овој приповедки главна е мисао: „Будимо трудолюбиви, и неплашимо се одъ препона.“ Приповедка ова стои у саюзу са песмицомъ на броју 1. Тамо се каже да намъ се валя при свакомъ послу Бога сеѣати, а овде опетъ да намъ валя и свойски радити, еръ ленѣоме ни Богъ непомаже.

Посао при предаваню ове приповедке иде овако:

а.) Учитель рекне: „Вы сте сви видели мраве; шта ми дакле знате о нѣима казати? Где живе они у гомили заедно? Кадъ човекъ добро посмотри мравинякъ, шта може тамо видити? Мрави су дакле непрестано у послу, све нешто раде, носе, вуку у свою куѣу. О одномъ тако вредномъ мраву приповеда се и у нашој Читанки. Отворите прву страну ваше Читанке и читайте приповедку на бр. 2. подъ насловомъ „Трудъ и у нѣму постоянство.“

б.) Прозвато дете чита на гласъ целу приповедку разговетно, правилно, и ударајући гласомъ где треба. Сва деца читају у себи то исто.

в.) Друго дете приповеди целу приповедку.

г.) Учитель поведе сѣ децомъ разговоръ о прочитаномъ и приповеѣномъ предмету. Шта е радио човекъ о коме е овде речъ? Именујте ми коју малу животињицу? (пчеле, бубе, пауци, мрави). Све те животињице нешто раде. Шта ради пчела, шта паукъ, шта мравъ ради? Шта е радио тай мравъ за когъ се приповеда? На што му е требало то дрвце? Одъ куда вы знате да му е за граѣу требало? Али ели могао онај човекъ за цело знати, да мравъ то дрвце зарадъ гра-

Ќе вуче? Шта е то „по свој прилици.“ Кадъ се лети на западној страни навуку црни облаци; шта ће онда по свој прилици слѣдовати? — Какво е било оно дрвце? Па ел' га могао мравъ одма одъ еданпутъ узвући? Шта е дакле било съ дрвцетомъ тымъ? Па ели га мравъ оставио? Зашто се назива тай мравъ трудолюбивымъ? Како се јоштъ другчие може назвати онај, кои е трудолюбивъ? (вреданъ, прилѣжанъ, радинъ, марљивъ). — Шта е онај човекъ садъ радио? Ели мравъ уввукао дрвце горе? Шта е то напрега? Шта се зове повтораваи? —

Кадъ човекъ више пута покушава што урадити, па му неиде за рукомъ, онда обично изгуби онъ вољу па неће више да покушава. Ели тако и мравъ радио? Па ел' имао право што ние одъ посла свога одустао? Кажи ми с' другимъ речма ону мисао „*мравъ докучи доисша свою цѣль*.“ Какавъ е дакле био тай мравъ, кадъ ние хтео да остави свой започетый посао? (постоянъ, трпеливъ неуморанъ)?

Шта вамъ се допада на ономъ човеку? Чему се вы одъ нѣга научити можете? Децо! сматрайте ствари што су около васъ у дивной Божіој природи, па ћете тевъ онда кадри бити осећати благость и премудрость Божию, и моћи ћете много коешта научити, што ће вамъ у животу на велику користь служити. Тако реците ми чему се одъ мрва можете научити? Кадъ вамъ какавъ посао падне тешко, а вы се сетите на мрва па се учите одъ нѣга труду и постоянству. Чиме може показати ученикъ да е вреданъ и трудолюбивъ? чиме може то показати тежакъ? Чиме трговацъ, занатлиа и т. д. —

д.) Садъ долази сношение са наукомъ вере и остальымъ школскимъ предметима. — Коя Божия заповестъ заповеда намъ да будемо трудолюбиви? Кажи ми речи изъ четврте заповести съ којима намъ се трудолюбие

заповеда? Какавъ е грехъ леньость? Шта е казао Богъ Адаму кадъ га е визъ рая истерао? — Кои знаде еванѣлску причту о талантима (Мед. 16). Шта е казао апостолъ Павле за оне кои неће да раде. „Тко неради, нека и не ѿде.“

е. Соломонова изречения о трудолюбию и о постоянству:

„Вреданъ ће радинъ свега имати, а лень ће довека у сиротинѣ быти.

Вреданъ слуга завлада иманѣмъ леньога господара.

Вредна ће рука довекъ господарити, а ленья довекъ сиротовати.

Вредна е жена бруна мужевлѣва, а ленья е гной, што му се у кости залеже.

Иди къ мраву и види како онъ ради, на ради и ты онако и буди мудрии одъ нѣга.

Иди къ пчели и види трудъ нѣнъ, и какавъ іоѿ е валянь посао, и како е свакъ люби и слави, ма да е мала и слаба.

Ко свой посао ради, онъ ће хлеба имати, а лень ће довека пунъ сиротинѣ быти.

Ко свою землю ради, быће ситъ хлеба, а ко не ради быће ситъ глади.

Леньогъ се иманѣ непрестано сманява, а вредногъ непрестано расте.“

ж. Изречения Сирахова.

„Ако вестечешъ у младости нећешъ имати у старости.

Ко оно што е мало презире, онъ полагано пропада.“

з. Мудра изречения Златоустава:

„Трудимо се само и радимо, на вамъ Богъ милость свою укратити неће.

„Мравъ, ова малена животинѣца, може людма за

угледъ у трудолюбию служити. Сматраймо нѣговъ трудъ, па небежимо одъ труда и подвига.“

и. Пословице.

„Болъ бадава ради, само бадава неседи.

Богъ говори: помажи се самъ па љу ти и я помоћи.

Болъ умети негъ имати.

Докъ се ненамучи, донде се ненаучи.

Мравъ и пчела уче, како се тече.

Моли се Богу ал' и ради.

Одъ човека се ништа отело нив.

Покрай пећи седећи ништа се недобия.

Радину човеку и Богъ помаже, а ленѣомъ ни Богъ неће.

Ради па љу ти и я помоћи, вели Богъ

Радльвой девойцы у брзо сватови.

Радня е за човека, а штедня за жену.

Све надвлда воля озбильна.

У ратара црне руке ал' бела погача. и т. д.

і. *Приповедке*. Путъ богатству бр. 43. Шк. Листа год. II. „Попаць и мрави; Два плуга; Чудотворна травица.“ Види: Бисеръ и драго каменъ.

Два посленика, Подковица; Єлисавета; Простирачъ.

— Све ово е изъ прве Читанке.

В.

Учитель као државни грађанинъ. — Нѣговъ домаћий животъ. — Одедо. — Учителъка.

Као што е дужанъ учитель свету цркву любити, нѣойзи срдцемъ и душою оданъ бити и оданость ту своимъ црквенимъ животомъ засведочити; исто тако дужанъ е онъ свагда и у свако време бити веранъ поданикъ, и послушанъ грађанинъ државе. У своме

разговору, и у свакомъ свомъ делу, валя да онъ има предъ очима оне речи св. Писма: „Бойса Бога, сыне, и Цара и ни единому же ихъ протикиса.“ (Притч. Сол. 24, 21). Ништа тако неможе учителю наудити, и нѣгову важность предъ людма умалити, као кадъ се онт упусти у пресуѣванѣ явныхъ обштинскихъ и државныхъ послова', и кадъ се издае за приврженика едне или друге политичне партае. Было какво му драго време, звала се земля овако или онако, были управители, поглавари и званичници обштински сви или они люди, то се учителя вимало нетиче. Дужность и радня учителѣва веподлежи никаквой промени политичныхъ уредба'. Нѣговъ позывъ остае увекъ еданъ и истый, а то е християнско воспитание деце, с' тежнѣомъ, да одъ нѣи постану верни и послушни сынови цркве, рода, државе.

Жалостно искусство показуе, да се у време политичныхъ покрета, и неки учителя поводе за политикомъ, и оставивши свое мирно звание мешаю се у оне послове за кое нису дозрели и кои нѣима нимало неприличе. Ал' и народъ по свомъ зреломъ рассуѣненю одма позна, какви су люди ти учителя, и изгуби према нѣима свако поштованѣ, знаюћи, да ко себе и свое звание непоштуе, тай ние поштованя вреданъ.

И домаћи животъ учителѣвъ, животъ нѣгове породице, и воспитание нѣгове деце треба да людма за узоръ служи.

Людѣ наши, особито селяви бодримъ окомъ мотре на учителя и на све што е нѣгово. Нѣгова домаћа педагогия найвеѣма е изложена критики и школске деце и одраслихъ людѣй, а особито дечѣихъ родителей'. Был' могао ко имати повереня у рецепте и лекове, што му лечникъ прописуе, кадъ унапредъ зна, да тай истый лечникъ у болестима своихъ домаћихъ те лекове неѣе да употреблюе? Могу ли люди савете

и опомене учителѣве, ове духовне лекове уважавати, и њима поверенѣ покланяти, кадѣ виде да се у кући учителѣвой савети и опомене те не хране, и кадѣ се на самомѣ делу увере, да учитель своју децу сасвимѣ у другомѣ духу воспитава? Учитель дакле валя да пре свега своју рођену децу добро воспитава, и да одѣ њихѣ строго захтева да све оно чине, што се по начелима християнске педагогиче одѣ све деце иште. — Својој деци несме учитель ни најманѣ погрешке крозѣ прете гледати; њихѣ несме одликовати, нити допустити, да надѣ другомѣ децомѣ владаю, и да ову с' непристойностима своима заедаю. Ово е у толико нуждние, у колико е познато, да школска деца изѣ почитания према учителю, њговој деци добровољно угађаю, а то већѣ по себи повода дав, да се учительска деца погорде и постану јогунаста, особито ако виде, да ихѣ и отацѣ одѣ остале деце одликуе, и да њима допушта чинити оно што е другой деци забрањено.

Учитель живи у народу и сѣ народомѣ, па то треба да се и на спољности њговој, на њговомѣ покућству и оделу показуе. Онѣ треба да народу служи као образацѣ чистоте и уредности, али несме се поневидити и угледати на богате люде ни у оделу ни у покућству. Кои учитель непази на ово, па се отда раскошности и суетној моди, тай одма е' тымѣ постае незадовољанѣ и несрећанѣ. Она тужба: „Не могу да изилазимѣ на край сѣ маломѣ платомѣ,“ често се чуе одѣ учителя, и праведна е ерѣ су понайвише слабо наплаћени; али е уедно и оно света истина што е мудрый Франклинѣ казао: „Раскошность и лудорие есу понайтежа порција.“

Што се люди већма отдаю чувственимѣ насладама, што се већма средня класа па и сама сиротиня за модомѣ занела; све то већма валя да се учитель

вештба у одреченю свега оногъ што ние за праву потребу. Речма, деломъ и животомъ своимъ и свое породице мора учитель засведочити, да е онъ правый христьянскій мудрацъ, кои се неповоди за свакимъ ветромъ и кои зна разликовати истину одъ лажи, и сенку одъ ствари. Одреченъ е таква речъ, кою е садашньость готово и изъ речника већъ избрисала. Чувай се учителю, да и ты на ову речъ незаборавишь. Она е теби нужна, еръ означава одну одъ твоихъ главныхъ дужностей!

Света простота у животу, у обичаима и у говору красила е наше старе свештенике и учителъ и нѣхове породице, и то е было узрокъ, што су они у свачему за узоръ честитости и валяности народу нашемъ служили. Такова патриархална простота слаже се најболъ са правомъ образованошћу; она е нѣзинъ најдрагоцѣнии уресеъ. Ако е кућа учителъва и мала, али зато може бити она тако чиста и тако лепо уређена да свакоме селянину и селянки у очи падне, и да се допадне. У овомъ погледу супруга учителъва, ако е честита, може највише добра учинити, а благо свакомъ учителю, коме е Богъ добродѣтельну жену даровао. И жена учителъва е учителька оне общине, у којој нѣнъ мужъ служи. Нѣнъ упливъ допире и у школску собу, и у породичне кругове целога села. Ни е данъ учитель неможе подпуну любовъ и поверенъ народа заслужити, ако му у томе нѣгова учителька ние одъ помоћи. У колико пакъ ова свога мужа срећнымъ чини, у толико она и благо дечице школске подпомаже, и другимъ женама за примеръ служи.

(Извађено изъ Келнерове Volksschulkunde).

П а р а м и т н е .

XII. М о й с и н а с м р т ь .

Кадъ се напоследку и овогъ любимца божиегъ навршише дани, призва Богъ све анђеле свое себи и рече: „ево дође часъ, да се душа могъ верна слуге Мойсие мени врати, ко ће ми одъ васъ поћи по ню?“

Анђелске старешине Мияило, Рафаилъ и Гаврилъ заедно са свима осталимъ, што око престола божиегъ стояше одмолише се говорећи: „Мы смо с' Мойсиомъ еданъ другомъ као браћа и учители были, немой насъ отацъ по нѣгову душу слати.

Ту изиђе и анђео смрти одметникъ Самаилъ говорећи: „я ћу ићи, мене пошальи.“

Како се обрадова овај душманинъ живота! Са пламенимъ у руци мачемъ одлети, да смртне муке на праведника удари; али кадъ дође Мойсиа, и нѣговъ ликъ опази, што пунъ достојанства и јошъ пунъ снаге и живота бляше, и кадъ га заста, онај свой дивный славопевъ писаюћи и свето име Бога свогъ славльћи, сяюћимъ окомъ и лицемъ као небесна анђела пуно мира и небесне јасности, душманинъ се овај пре-страши, изъ руку му изпаде мачъ, и онъ утече натрагъ однесавъ гласа, да онъ несме на душу овогъ праведника наилазити.

Тада Богъ самъ пође, да душу одъ слуге свогъ прими, и сви анђели нѣгови сиђоше с' нѣнимъ, те своимъ рукама Мойсиа постелю наместише, и около нѣга сташе.

Мойсие се опреми, и кадъ се одъ свои опрости, онда му Богъ рече: Сине мой! Сто и двадесетъ година одреди ти, да у той страшной кући поживишъ; твои часи изтекоше, изађи садъ, да одсадъ кодъ мене будешъ“ а Мойсие одговори: „Господе свию светова,

који си Богъ свию душа, у чиој су руци сви живи и мртви, који се мени у пламену яви и позва, да твое люде избавимъ, са твојомъ снагомъ я у дворъ Фараона уђо, и скидо му круну с' главе, и учини чуда по Египту, и изведе твое избране изъ робства, и разтвори море, и прими изъ твоихъ руку пламень закона кое твоимъ людма предадо, я ето сврши службу мою, опрости ако што неучини, као што твоя света воля бияше, опрости, и прими твогъ слугу себи.“

На то се Богъ Мойсји приклони, и нѣга полюби, и у полюбцу нѣгову душу прими. На устнама божимъ умре Мойсие и божји га ађели сами саранише, те зато се и незна места гробу нѣговомъ.

Писмо уреднику Школскогъ Листа.

Упутно сте учинили, што Шк. Листъ общини Воячкој на угледъ послати изволисте. Истина, было е многихъ препона, ерѣ су у граници околности строго стеснѣне, но ипакъ су за садъ сретно одклонѣне. Тако дакле изволте годишню предплату *четыри флоринта аустр. вредн.* на Шк. Листъ примити, съ томъ молбомъ да првомъ приликомъ *признаницу* общини Воячкој послати не пропустите, ерѣ се има у журналь общинске касе ставити.

Юшть вамъ захвалюемъ на вашемъ труду и ревности, што о распространеню тако корыстногъ и полезнагъ Листа свойски се заузimate. Будите увѣрени да ће тай трудъ скорымъ временомъ богатимъ плодомъ уродити, и т. д.

Урошъ Лазаревичъ.

Парохъ.